Ungarn og Slovakiet og mellem Ungarn og Rumænien er indgået aftaler, der tager fat i nogle af de uoverensstemmelser, der traditionelt har været mellem landene. Særlig vedrørende minoriteter er der sket forbedringer i en række europæiske lande.

En kort status for udviklingen hidtil vedrørende udvidelsen:

På Det Europæiske Råds møde i Madrid i december 1995 blev køreplanen lagt for forberedelserne til udvidelsen, og målet er, at udvidelsesforhandlingerne skal starte senest 6 måneder efter regeringskonferencens afslutning. Og ansøgerlandene skal behandles på lige fod, som det hedder i konklusionerne.

Og Kommissionen har fået til opgave inden for rammerne af køreplanen at udarbejde en udtalelse om hvert kandidatland, et samlet dokument, der behandler tværgående spørgsmål vedrørende udvidelsen, en studie af effekten af udvidelsen på EU's politikker og endelig et forslag om en fremtidig finansieringsramme for EU, der skal gælde for perioden efter, at den nuværende finansieringsramme er udløbet i 1999.

Disse dokumenter skal altså være grundlaget for Rådets endelige beslutning om at indlede udvidelsesforhandlingerne.

Der er bred enighed mellem EU's medlemslande om, at forberedelsen til udvidelsen er et hovedmål for regeringskonferencen, og konkret er det op til regeringskonferencen bl.a. at tage stilling til, hvilke institutionelle tilpasninger der skal til for at sikre, at et udvidet EU, der kan få op til 26 medlemmer, også kan forblive et effektivt fungerende EU.

Og på Det Europæiske Råds seneste møde i Dublin i december bekræftede Det Europæiske Råd på ny den tidsplan for udvidelsesprocessen, der blev vedtaget i Madrid, og det bekræftedes, at Kommissionen umiddelbart efter regeringskonferencens afslutning vil fremlægge udtalelserne og de øvrige dokumenter for de enkelte lande.

Men Det Europæiske Råd har endnu ikke besluttet, hvordan og med hvilke lande optagelsesforhandlingerne skal indledes. Beslutningen vil først blive truffet, når regeringskonferencen er afsluttet.

Det er fortsat regeringens holdning, at en samtidig påbegyndelse af optagelsesforhandlingerne med alle kandidatlande er den bedste måde at sikre det overordnede mål for udvidelsen: et Europa uden skillelinjer. For det er vigtigt, at ingen lande føler sig ladt i stikken, og at de bevarer tilskyndelsen til at fortsætte reformprocessen.

Men en samtidig start på optagelsesforhandlingerne betyder ikke nødvendigvis, at alle bliver medlemmer samtidig. Hvornår det enkelte land kan opnå medlemskab, afhænger af landets evne til at opfylde de politiske og økonomiske betingelser for medlemskab, herunder dets evne til at overtage EU's samlede regelsæt, det såkaldte acquis.

I de seneste måneder er flere forskellige andre udvidelsesmodeller drøftet uformelt, idet nogle af medlemslandene ser en differentiering mellem medlemslandene som den rette vej. Der er også fremført tanker om en såkaldt permanent Europakonference til styrkelse af samarbejdet med ansøgerlandene.

DUPI's rapport om udvidelsen, »Europæisk stabilitet«, blev afleveret til Folketingets Europaudvalg i februar. I anmodningen fra Europaudvalget blev DUPI bedt om at redegøre for, hvorledes optagelsen i EU af landene fra Central- og Østeuropa »kan kombineres med en forbedret stilling, direkte og indirekte, for de lande, der eventuelt ikke bliver medlemmer af EU i første omgang, så udvidelsesperspektivet fastholdes for disse lande og deres befolkninger.«

Og DUPI har lavet et godt stykke arbejde. Der er foretaget en grundig analyse af de mange forskellige sider af EU's udvidelse, også af de vanskeligheder, som udvidelsen uundgåeligt vil indebære både for de Central- og Østeuropæiske lande og for EU, og rapporten fremhæver en samtidig påbegyndelse af optagelsesforhandlingerne med alle landene som den bedste måde at sikre målet for EU's udvidelse på: fred, stabilitet og velstand i hele Europa. Og DUPI mener, at år 2004 er mere realistisk som måldato for de første landes indtræden i EU end år 2000-01, som regeringen arbejder for.

DUPI opstiller endvidere en række andre forslag, hvoraf nogle er beregnede på at tilgodese de lande, som ikke bliver blandt de første medlemmer, og disse forslag omfatter for det første en kombination af individuelt tilpassede førtiltrædelsesstrategier og multilaterale forhandlinger om de problemer, der er fælles for ansøgerlandene, for det andet tilgang af yderligere midler til udvidelsesprocessen, for det tredje særlige hold af eksperter i tilpasning til EU's regelsæt fra Kommissionen og EU-landene udsendt til hvert enkelt ansøgerland, kombineret med fad-